

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 183 (XXVII) — Nr. 395

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 5 iunie 2015

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE			
126.	— Lege privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 11/2015 pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății	2-3	
508.	— Decret pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 11/2015 pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății	3	
★			
128.	— Lege privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 7/2015 pentru completarea art. 35 ¹ din Legea poliției locale nr. 155/2010	4	
510.	— Decret pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 7/2015 pentru completarea art. 35 ¹ din Legea poliției locale nr. 155/2010	4	
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 180 din 26 martie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 16, art. 17 alin. (1) lit. a), art. 22, art. 24 alin. (2)—(4) și art. 41 alin. (1) și (5) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România	5-8		
		Decizia nr. 181 din 26 martie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 33 alin. (1) și (2) și art. 35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România....	8-10
		Decizia nr. 183 din 26 martie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 31 alin. (1), art. 34 alin. (1) și (2) și ale art. 41 alin. (1) și (4) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România	10-13
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
		377. — Hotărâre privind aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli pe anul 2015 pentru Societatea Comercială „IAR” — S.A. Brașov, aflată sub autoritatea Ministerului Economiei, Comerțului și Turismului	13-15
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
		236. — Ordin al președintelui Institutului Național de Statistică privind actualizarea Clasificării produselor și serviciilor asociate activităților — CPSA	15-16

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI**

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE**privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 11/2015 pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. I. — Se aprobă Ordonanța Guvernului nr. 11 din 28 ianuarie 2015 pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, adoptată în temeiul art. 1 pct. III.1 și pct. X din Legea nr. 184/2014 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 84 din 30 ianuarie 2015, cu următoarele modificări și completări:

1. La articolul I, înaintea punctului 1 se introduce un nou punct, cu următorul cuprins:

„— **La articolul 17 alineatul (2), litera c) se modifică și va avea următorul cuprins:**

«c) urmăresc aplicarea criteriilor de control al calității serviciilor medicale pe baza standardelor de acreditare adoptate de către Autoritatea Națională de Management al Calității în Sănătate;»”.

2. La articolul I, după punctul 2 se introduc cinci noi puncte, punctele 21—25, cu următorul cuprins:

„**21. La articolul 175, alineatul (5) se modifică și va avea următorul cuprins:**

«(5) Colegiul director al Autorității Naționale de Management al Calității în Sănătate, organism colectiv de conducere al Autorității, este format din reprezentanți ai următoarelor autorități, instituții și organizații profesionale:

- a) un reprezentant al Administrației Prezidențiale;
- b) 2 reprezentanți ai Guvernului României;
- c) un reprezentant al Academiei Române;
- d) un reprezentant al Academiei de Științe Medicale;
- e) un reprezentant al Asociației Naționale a Universităților de Medicină și Farmacie din România;
- f) un reprezentant al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate;
- g) un reprezentant al Colegiului Medicilor din România;
- h) un reprezentant al Colegiului Medicilor Dentiști din România;
- i) un reprezentant al Ordinului Asistenților Medicali Generaliști, Moșelor și Asistenților Medicali din România;
- j) un reprezentant al Ordinului Biochimistilor, Biologilor și Chimistilor în sistemul sanitar din România;
- k) un reprezentant al Asociației Spitalelor din România;
- l) un reprezentant al Asociației Spitalelor Private din România;
- m) un reprezentant al Asociației Naționale a Farmaciștilor de Spital din România;
- n) un reprezentant al Școlii Naționale de Sănătate Publică, Management și Perfecționare în Domeniul Sanitar București;
- o) un reprezentant al Societății Naționale de Medicină a Familiei;
- p) 3 reprezentanți desemnați de organizațiile sindicale reprezentative la nivel de sector sanitar;
- q) 3 reprezentanți desemnați de asociațiile reprezentative ale pacienților la nivel național;
- r) președintele Autorității Naționale de Management al Calității în Sănătate.»

22. La articolul 175, după alineatul (5) se introduce un nou alineat, alineatul (51), cu următorul cuprins:

«(51) Membrii Colegiului director, precum și rudele sau afinii acestora până la gradul al II-lea inclusiv, sunt incompatibili cu calitatea de angajat al Autorității Naționale de Management al Calității în Sănătate, cu cea de membru în organele de conducere sau de asociat al unităților sanitare, precum și al societăților cu profil de asigurări, farmaceutic sau de aparatură medicală.»

23. La articolul 175, alineatul (6) se modifică și va avea următorul cuprins:

«(6) Pentru obținerea acreditării se percepe o taxă de acreditare, valabilă pentru un ciclu de acreditare, al cărei nivel se aprobă prin ordin comun al ministrului sănătății și al președintelui Autorității Naționale de Management al Calității în Sănătate, la propunerea fundamentată a Autorității Naționale de Management al Calității în Sănătate.»

24. La articolul 175, după alineatul (7) se introduce un nou alineat, alineatul (8), cu următorul cuprins:

«(8) Pentru îndeplinirea misiunii sale, Autoritatea Națională de Management al Calității în Sănătate colaborează, pe bază de contracte civile, încheiate potrivit prevederilor Codului civil, cu evaluatori de servicii de sănătate și experți în domeniul de activitate al Autorității.»

25. La articolul 176, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

«Art. 176. — (1) Procedurile, standardele și metodologia de acreditare, valabile pentru un ciclu de acreditare de 5 ani, se elaborează de către Autoritatea Națională de Management al Calității în Sănătate, se adoptă prin consensul autorităților, instituțiilor și organizațiilor care au reprezentanți în Colegiul director al Autorității Naționale de Management al Calității în Sănătate și se aprobă prin ordin al ministrului sănătății.»

3. La articolul I punctul 3, alineatul (1) al articolului 177 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 177. — (1) Acreditarea este valabilă pentru o perioadă de 5 ani. Înainte de expirarea termenului, unitatea sanitară solicită evaluarea în vederea intrării într-un nou ciclu de acreditare.”

4. La articolul I, după punctul 3 se introduc două noi puncte, punctele 31 și 32, cu următorul cuprins:

„**31. La articolul 190 alineatul (3), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:**

«a) de la bugetul de stat, pentru situația prevăzută la alin. (2) lit. b), d) și e), prin bugetul Academiei Române și prin transfer din bugetul Ministerului Sănătății, prin Direcția de Sănătate Publică a Municipiului București, către bugetul Spitalului Universitar de Urgență Elias, pe bază de contract încheiat între ordonatorii de credite;».

32. Articolul 204 se modifică și va avea următorul cuprins:

«Art. 204. — (1) Dacă în termen de un an de la obținerea autorizației sanitare de funcționare spitalele nu solicită acreditarea în condițiile legii, acestea pierd dreptul de a mai fi finanțate din fonduri publice.»

(2) Dacă spitalele acreditate nu solicită intrarea într-un nou ciclu de acreditare cu cel puțin 9 luni înainte de încetarea valabilității acreditării, pierd dreptul de a mai fi finanțate din fonduri publice.»

5. La articolul I, după punctul 4 se introduc trei noi puncte, punctele 4¹—4³, cu următorul cuprins:

„4¹. **Articolul 238 se modifică și va avea următorul cuprins:**

«Art. 238. — (1) Evaluarea calității serviciilor de sănătate în vederea acreditării unităților sanitare revine Autorității Naționale de Management al Calității în Sănătate.

(2) Evaluarea și acreditarea unităților sanitare se face în baza standardelor, procedurilor și metodologiei elaborate de Autoritatea Națională de Management al Calității în Sănătate.

(3) CNAS încheie contracte numai cu unitățile sanitare acreditate care respectă următoarele condiții:

a) dispun de un sistem informațional și informatic a cărui utilizare permite evidența, raportarea, decontarea și controlul serviciilor medicale efectuate, conform cerințelor CNAS;

b) utilizează pentru tratamentul afecțiunilor numai medicamente din Nomenclatorul de produse medicamentoase de uz uman;

c) utilizează materiale sanitare și dispozitive medicale autorizate, conform legii.»

4². Articolul 239 se modifică și va avea următorul cuprins:

«Art. 239. — Calitatea serviciilor de sănătate furnizate de către unitățile sanitare este verificată, în cursul unui ciclu de acreditare, de către structurile de control al calității serviciilor de sănătate din cadrul Ministerului Sănătății și al direcțiilor de sănătate publică.»

4³. Articolul 239¹ se abrogă.»

Art. II. — În vederea asigurării funcționării Autorității Naționale de Management al Calității în Sănătate, numărul maxim de posturi, aprobat și finanțat în anul 2015 pentru Comisia Națională de Acreditare a Spitalelor, se suplimentează cu 25 de posturi.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,

FLORIN IORDACHE

PREȘEDINTELE SENATULUI

CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON POPESCU-TĂRICEANU

București, 3 iunie 2015.

Nr. 126.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**pentru promulgarea Legii privind aprobarea
Ordonanței Guvernului nr. 11/2015 pentru modificarea
și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma
în domeniul sănătății**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 11/2015 pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 3 iunie 2015.

Nr. 508.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

**privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 7/2015
pentru completarea art. 35¹ din Legea poliției locale
nr. 155/2010**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța Guvernului nr. 7 din 28 ianuarie 2015 pentru completarea art. 35¹ din Legea poliției locale nr. 155/2010, adoptată în temeiul art. 1 pct. II.5 din Legea nr. 184/2014 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 81 din 30 ianuarie 2015.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI

DEPUTAȚILOR

VALERIU-ȘTEFAN ZGONEA

PREȘEDINTELE SENATULUI

CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON**POPESCU-TĂRICEANU**

București, 3 iunie 2015.

Nr. 128.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**pentru promulgarea Legii privind aprobarea
Ordonanței Guvernului nr. 7/2015 pentru completarea
art. 35¹ din Legea poliției locale nr. 155/2010**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 7/2015 pentru completarea art. 35¹ din Legea poliției locale nr. 155/2010 și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 3 iunie 2015.

Nr. 510.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 180**

din 26 martie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 16, art. 17 alin. (1) lit. a), art. 22, art. 24 alin. (2)—(4) și art. 41 alin. (1) și (5) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 16, art. 17 alin. (1), art. 22, art. 24 alin. (2)—(4) și art. 41 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Societatea Comercială Denis Group — S.R.L. din București în Dosarul nr. 2.523/2/2011* al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care constituie obiectul Dosarului nr. 1.117D/2014 al Curții Constituționale.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public pentru a pune concluzii. Acesta solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 din Legea nr. 165/2013, având în vedere considerentele reținute prin Decizia Curții Constituționale nr. 269 din 7 mai 2014, dar și în cuprinsul Hotărârii-pilot din 12 octombrie 2010 pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *Maria Ațanasiu și alții împotriva României*. În privința excepției referitoare la art. 17 alin. (1) lit. a) din aceeași lege, solicită respingerea ei ca inadmisibilă, arătând că acest text nu este incident față de obiectul litigiului în care a fost ridicată excepția.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Decizia civilă nr. 6.818 din 25 septembrie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 2.523/2/2011*, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 16, art. 17 alin. (1), art. 22, art. 24 alin. (2)—(4) și art. 41 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Societatea Comercială Denis Group — S.R.L. din București într-o cauză având ca obiect soluționarea unui recurs**

promovat de Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor împotriva unei sentințe civile prin care recurenta-pârâtă a fost obligată să emită decizia reprezentând titlul de despăgubire aferentă dispoziției Primarului Municipiului București, cu precizarea că, în cursul procesului, cuantumul valoric al despăgubirilor a fost stabilit prin raportul de evaluare efectuat și verificat în dosarul de despăgubire aflat pe rolul Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor.

5. În **motivarea excepției de neconstituționalitate**, se susține, în esență, că aplicarea textelor de lege criticate și asupra drepturilor recunoscute prin hotărâri judecătorești definitive, emise în baza dispozițiilor legale anterioare Legii nr. 165/2013, încalcă principiul separației puterilor în stat, obligația de a respecta Constituția, supremația sa și legile, principiile neretroactivității și egalității legii, precum și dreptul de proprietate privată. Se arată că din momentul introducerii cererii de chemare în judecată (sub imperiul legii vechi) se naște în patrimoniul titularului un drept la despăgubiri, ce nu erau plafonate la acel moment. Invocând deciziile Curții Constituționale nr. 830 din 8 iulie 2008, nr. 1.354 din 20 octombrie 2010 și nr. 12 din 18 ianuarie 2011, precum și Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. LII din 4 iunie 2007, pronunțată într-un recurs în interesul legii, dar și Hotărârea din 8 martie 2006 pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *Blečić împotriva Croației*, se precizează că nu poate fi invocat principiul aplicării imediate a legii noi, ce reglementează situațiile juridice aflate în curs de desfășurare (nefinalizate). În acest sens, se arată că revocabilitatea hotărârilor judecătorești definitive trebuie apreciată din perspectiva căii extraordinare de atac ce putea fi exercitată și care nu permitea decât un control de legalitate asupra temeiului juridic incident la momentul pronunțării hotărârii definitive, astfel că acele hotărâri judecătorești definitive sunt obligatorii atât în privința dispozitivului, dar și a considerentelor, care menționează, în cazul autorului excepției, cuantumul valoric al despăgubirilor acordate în urma raportului de evaluare întocmit în dosarul său de despăgubire la solicitarea Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților. Așa fiind, acestea trebuie acordate integral, fără posibilitatea plafonării prevăzute de Legea nr. 165/2013 și mai ales în considerarea faptului că dreptul recunoscut astfel în instanță constituie un „bun” în sensul art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție și protejat de acest text. În caz contrar și prin aplicarea retroactivă a acestui act normativ, se creează și o gravă discriminare, pe de o parte, între persoanele care fie au obținut despăgubiri în bani sub imperiul legii vechi, fie au o hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă favorabilă până la acest moment și, pe de altă parte, cei care, deși au introdus o cerere de chemare în judecată tot sub imperiul legii (Legea nr. 247/2005), nu au reușit să obțină hotărâri judecătorești irevocabile până la intrarea în vigoare a Legii nr. 165/2013, datorită unor factori aleatorii.

6. În ce privește cesionarii de drepturi litigioase, Legea nr. 165/2013, prin plafonarea cuantumului despăgubirilor la care

au dreptul, instituie o dublă discriminare: prima, față de ceilalți titulari ai dreptului, adică proprietar sau moștenitori legali sau testamentari ai acestuia, care au dreptul la despăgubiri integrale și, respectiv, a doua, față de cesionarii de drepturi litigioase care au obținut integral despăgubiri, în temeiul legii anterioare în materie.

7. Referitor la dispozițiile art. 17 alin. (1) lit. a) și art. 22 din Legea nr. 165/2013, criticate din perspectiva atribuției Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor de a valida sau invalida deciziile emise de entitățile investite de lege care conțin propunerea de acordare de măsuri compensatorii sau măsurile reparatorii astfel stabilite, se apreciază că asupra acestora „incidental Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 232 din 10 mai 2013 în sensul neconstituționalității lor”, întrucât ar încălca principiul neretroactivității legii în măsura în care s-ar aplica inclusiv deciziilor emise de entitățile investite de lege ca urmare a pronunțării unor hotărâri judecătorești definitive și irevocabile prin care s-a stabilit în concret valoarea despăgubirilor.

8. Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal apreciază că dispozițiile legale criticate nu aduc atingere normelor fundamentale invocate, sens în care face trimitere la Decizia Curții Constituționale nr. 164 din 12 martie 2013 și la hotărârile Curții Europene a Drepturilor Omului din 11 iunie 2002 și 29 aprilie 2008, pronunțate în cauzele *Willis împotriva Regatului Unit*, paragraful 48 și, respectiv, *Burden împotriva Regatului Unit*, paragraful 60 și la Decizia din 20 martie 2012 cu privire la Cererea nr. 13.902/11 pronunțată în Cauza *Ionel Panfile împotriva României*, paragraful 27.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului și dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, prevederile art. 16, art. 17 alin. (1), art. 22, art. 24 alin. (2)—(4) și art. 41 din Legea nr. 165/2013 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 278 din 17 mai 2013, cu modificările și completările ulterioare. Analizând motivarea autorului excepției, raportat la circumstanțele litigiului, Curtea constată că, în realitate, obiectul acesteia îl constituie dispozițiile art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 16, art. 17 alin. (1) lit. a), art. 22, art. 24 alin. (2)—(4) și art. 41 alin. (1) și (5) din Legea nr. 165/2013, care au următorul cuprins:

— Art. 4 teza a doua: „Dispozițiile prezentei legi se aplică (...) cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv, aflate pe rolul instanțelor, (...) la data intrării în vigoare a prezentei legi.”

— Art. 16 : „Cererile de restituire care nu pot fi soluționate prin restituire în natură la nivelul entităților investite de lege se

soluționează prin acordarea de măsuri compensatorii sub formă de puncte, care se determină potrivit art. 21 alin. (6) și (7).”

— Art. 17 alin. (1) lit. a): „(1) În vederea finalizării procesului de restituire în natură sau, după caz, în echivalent a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist, se constituie Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor, denumită în continuare Comisia Națională, care funcționează în subordinea Cancelariei Primului-Ministru și are, în principal, următoarele atribuții:

a) validează/invalidă în tot sau în parte deciziile emise de entitățile investite de lege care conțin propunerea de acordare de măsuri compensatorii;”;

— Art. 22: „Prin excepție de la procedura de evaluare prevăzută de art. 21 alin. (6) și (7), Secretariatul Comisiei Naționale analizează dosarele care conțin decizii emise în temeiul art. 6 alin. (4) și art. 31 din Legea nr. 10/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și propune Comisiei Naționale validarea sau invalidarea măsurilor reparatorii la nivelul stabilit prin decizia entității investite de lege.”;

— Art. 24 alin. (2)—(4): „(2) În dosarele în care se acordă măsuri compensatorii altor persoane decât titularul dreptului de proprietate, fost proprietar sau moștenitorii legali ori testamentari ai acestuia, se acordă un număr de puncte egal cu suma dintre prețul plătit fostului proprietar sau moștenitorilor legali ori testamentari ai acestuia pentru tranzacționarea dreptului de proprietate și un procent de 15% din diferența până la valoarea imobilului stabilită conform art. 21 alin. (6).

(3) Numărul de puncte acordat în condițiile alin. (2) nu poate reprezenta o valoare mai mare decât cea stabilită potrivit art. 21 alin. (6) și (7).

(4) În cazul în care din documentele depuse la dosarul de restituire nu rezultă prețul plătit fostului proprietar sau moștenitorilor legali ori testamentari ai acestuia pentru tranzacționarea dreptului de proprietate, punctele vor reprezenta echivalentul a 15% din valoarea stabilită conform art. 21 alin. (6).”

— Art. 41 alin. (1) și (5): „(1) Plata sumelor da bani reprezentând despăgubiri în dosarele aprobate de către Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor înainte de intrarea în vigoare a prezentei legi, precum și a sumelor stabilite prin hotărâri judecătorești, rămase definitive și irevocabile la data intrării în vigoare a prezentei legi, se face în termen de 5 ani, în transe anuale egale, începând cu 1 ianuarie 2014.

(...)

(5) Obligațiile privind emiterea titlurilor de despăgubire stabilite prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile la data intrării în vigoare a prezentei legi se vor executa potrivit art. 21”.

13. În susținerea excepției de neconstituționalitate sunt invocate normele constituționale ale art. 1 alin. (4) și (5) care consacră principiul separației și echilibrului puterilor în stat și, respectiv, obligația respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, ale art. 15 alin. (2) privind principiul neretroactivității legii, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile, ale art. 16 alin. (1) și (2) referitoare la principiul egalității în fața legii și ale art. 44 — *Dreptul de proprietate privată*. De asemenea, autorul excepției apreciază că dispozițiile legale criticate contravin și prevederilor art. 6 din Tratatul privind Uniunea Europeană, cu referire la art. 20 — *Egalitatea în fața legii* și art. 21 — *Nediscriminarea* din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, la art. 6 paragraful 1 privind dreptul la instanță și un proces echitabil și art. 14 — *Interzicerea discriminării* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, la art. 1 — *Protecția proprietății* din Primul Protocol adițional la Convenție și, respectiv, la art. 1 — *Interzicerea generală a discriminării* din Protocolul nr. 12 la aceasta.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă, în privința excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 22 și ale art. 41 alin. (1) și (5) din Legea nr. 165/2013, că aceste norme nu au incidență în cauză. Astfel, în speță nu este vorba nici despre „decizii emise în temeiul art. 6 alin. (4) și art. 31 din Legea nr. 10/2001”, așa cum prevede art. 22 în ipoteza sa, și nici despre sume de bani care, potrivit art. 41 alin. (1), au fost acordate cu titlu de despăgubiri, stabilite fie în dosarele aprobate de către Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor, fie prin hotărâri judecătorești rămase definitive și irevocabile la data intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013. Din datele cuprinse la dosar, respectiv Decizia civilă nr. 6818 din 25 septembrie 2014 (actul de sesizare a Curții), rezultă că dosarul în cauză nu a fost aprobat de către Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor pentru a se încadra în ipoteza normei art. 41 alin. (1) teza întâi, nici nu a fost pronunțată o hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă până la data intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013 prin care fie să se fi stabilit anumite sume cu titlu de despăgubiri convenite — ipoteza art. 41 alin. (1) teza a doua —, fie să se fi stabilit obligația Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor de a emite titlul de despăgubire — ipoteza art. 41 alin. (5) din lege. Așa fiind, excepția de neconstituționalitate urmează, în temeiul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, să fie respinsă ca inadmisibilă.

15. Cu privire la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 16 și art. 24 alin. (2)—(4) din Legea nr. 165/2013, Curtea constată că, prin Decizia nr. 20 din 21 ianuarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 143 din 26 februarie 2015, a analizat critici de neconstituționalitate asemănătoare celor formulate în prezenta cauză. Respingând, ca neîntemeiată, excepția, Curtea a reținut, cu acel prilej (paragraful 18 din decizie), că diferența de tratament juridic instituită de legiuitor între persoanele îndreptățite la măsuri reparatorii în temeiul legislației reparatorii anterioare, pe de o parte, și persoanele către care au fost înstrăinate aceste drepturi, pe de altă parte, nu este de natură a crea o discriminare, astfel cum aceasta este consacrată la nivel constituțional și este reflectată în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului și a Curții Constituționale. Potrivit acesteia, tratamentul diferențiat al persoanelor aflate în situații similare este considerat a fi discriminatoriu dacă nu are o justificare obiectivă și rezonabilă, dacă nu urmărește un obiectiv legitim sau dacă nu există o relație rezonabilă de proporționalitate între mijloacele întrebuintate și obiectivul avut în vedere (a se vedea, în acest sens, cu titlu exemplificativ, Decizia Curții Constituționale nr. 164 din 12 martie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 296 din 23 mai 2013, precum și hotărârile Curții Europene a Drepturilor Omului din 11 iunie 2002 și 29 aprilie 2008, pronunțate în cauzele *Willis împotriva Regatului Unit*, paragraful 48, și, respectiv, *Burden împotriva Regatului Unit*, paragraful 60). Având în vedere obiectul de reglementare al Legii nr. 165/2013, și anume măsuri pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, precum și domeniul special de reglementare, constând în acordarea de măsuri reparatorii, în considerarea abuzurilor săvârșite în perioada comunistă în materia preluărilor de către stat a imobilelor proprietate privată a persoanelor fizice sau juridice private, Curtea Constituțională a apreciat că opțiunea legiuitorului de a exclude de la măsura reparatorie a restituirii în natură, precum și de la cea a compensării integrale prin puncte a persoanelor în patrimoniul cărora a fost transmis, prin

intermediul unor contracte cu titlu oneros, dreptul de a obține măsurile reparatorii apare ca fiind justificată în mod obiectiv și rezonabil, dat fiind faptul că asupra acestora din urmă nu s-au răsfrânt direct sau indirect măsurile de preluare abuzivă.

16. Curtea a mai constatat că nu se poate susține nici existența unei discriminări între cesionarii de drepturi ce și-au valorificat drepturile în condițiile legislației anterioare și cei care se supun prevederilor Legii nr. 165/2013, deoarece cele două categorii de subiecte de drept nu se află obiectiv în aceeași situație, pentru simplul fapt că fiecare dintre acestea se supune unui act normativ diferit, potrivit principiului *tempus regit actum* și al aplicării imediate a legii noi (paragraful 19 din decizie).

17. Referitor la pretinsa încălcare a dreptului de proprietate din perspectiva nerespectării unui „bun” în sensul art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție, Curtea, prin decizia precitată, paragraful 20, a reamintit jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, prin care a statuat că normele convenționale amintite nu garantează un drept la o compensație integrală în orice circumstanțe, o compensație numai parțială nefăcând privarea de proprietate nelegitimă *eo ipso* în toate cazurile. Aceasta, deoarece anumite obiective legitime, de utilitate publică, precum cele care urmăresc măsuri de reformă economică sau de dreptate socială pot milita pentru o rambursare mai mică decât valoarea de piață integrală (a se vedea în acest sens hotărârile din 21 februarie 1986 și din 8 iulie 1986, pronunțate în cauzele *James și alții împotriva Regatului Unit* și, respectiv, *Lithgow și alții împotriva Regatului Unit*).

18. Având în vedere natura asemănătoare a criticilor formulate în dosarul de față cu cele examinate prin Decizia nr. 20 din 21 ianuarie 2015, Curtea constată că, pentru identitate de rațiune, cele reținute prin această decizie își mențin *mutatis mutandis* valabilitatea și în prezenta cauză.

19. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 17 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 165/2013, Curtea, analizând specificul litigiului, constată că în cauză își găsește aplicarea, sub aspectul considerentelor, Decizia nr. 724 din 16 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 120 din 16 februarie 2015, prin care a respins, ca neîntemeiată, această excepție de neconstituționalitate, argumentând, în esență, că în ipoteza în care nu a fost pronunțată o hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă, ci, eventual, a fost emis doar un act al entității investite de lege prin care se propune acordarea de despăgubiri, este justificat ca o autoritate centrală — în speță Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor — să efectueze un control suplimentar ulterior și să valideze/invalideze deciziile prin care entitățile investite de lege au propus acordarea de despăgubiri. Aceasta deoarece în speță nu este incidentă Decizia nr. 686 din 26 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 68 din 27 ianuarie 2015, prin care Curtea a constatat că dispozițiile art. 17 alin. (1) lit. a) și art. 21 alin. (5) și (8) din Legea nr. 165/2013 sunt constituționale în măsura în care nu se aplică deciziilor/dispozițiilor entităților investite cu soluționarea notificărilor, emise în executarea unor hotărâri judecătorești prin care instanțele s-au pronunțat irevocabil/definitiv asupra calității de persoane îndreptățite și asupra întinderii dreptului de proprietate. Autorul excepției de față nu este destinatarul unei astfel de hotărâri judecătorești definitive și irevocabile, ci doar a uneia definitive, ce constituie, de altfel, obiectul recursului în cursul căruia a fost invocată excepția de neconstituționalitate. Așa fiind, și această excepție urmează să fie respinsă ca neîntemeiată.

20. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi în privința excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 17 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 165/2013 și cu unanimitate de voturi în privința celorlalte dispoziții legale criticate,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 22 și ale art. 41 alin. (1) și (5) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Societatea Comercială Denis Group — S.R.L. din București în Dosarul nr. 2.523/2/2011* al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe și constată că dispozițiile art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 16, art. 17 alin. (1) lit. a) și ale art. 24 alin. (2)—(4) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 26 martie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 181

din 26 martie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 33 alin. (1) și (2) și art. 35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 33 alin. (1) și (2) și art. 35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Niculae Nicolae, Sorina Dumitrescu și Laurențiu Florin Niculae în Dosarul nr. 5.065/3/2014 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă

și care constituie obiectul Dosarului nr. 1.123D/2014 al Curții Constituționale.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra faptului că, la dosarul cauzei, autorii excepției au depus concluzii prin care dezvoltă pe larg argumente în sensul admiterii excepției de neconstituționalitate.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții săvârșind cuvântul reprezentantului Ministerului Public pentru a pune concluzii. Acesta solicită respingerea, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate, susținând că aceasta nu este însoțită de critici suficiente de dezvoltate pentru a motiva pretinsa neconstituționalitate a textelor de lege atacate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 11 iunie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 5.065/3/2014, **Tribunalul București — Secția a V-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 33 alin. (1) și (2) și ale art. 35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin**

echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Niculae Nicolae, Sorina Dumitrescu și Laurențiu Florin Niculae într-o cauză civilă având ca obiect refuzul nejustificat de soluționare a notificării depuse în baza Legii nr. 10/2001, prin care se solicita Primarului Municipiului București emiterea unei decizii/dispoziții de acordare de despăgubiri prin echivalent pentru un imobil. Întrucât instanța a invocat din oficiu excepția de prematuritate a cererii, în considerarea dispozițiilor art. 33 alin. (1) și (2) din Legea nr. 165/2013, reclamanții au invocat prezenta excepție de neconstituționalitate.

6. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorii susțin că dispozițiile legale criticate contravin art. 15 alin. (2) din Constituție, deoarece ignoră situația dosarelor administrative privind soluționarea notificărilor formulate de persoanele îndreptățite potrivit Legii nr. 10/2001, care ar fi trebuit soluționate în termenul de 60 de zile prevăzut de art. 25 și 26 din aceasta, deci cu mult timp înaintea intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013.

7. De asemenea, aceleași texte de lege contravin și art. 21 din Legea fundamentală, privind accesul liber la justiție, în măsura în care se aplică și situațiilor în care dreptul persoanelor îndreptățite de a formula acțiune în instanță împotriva autorității competente care nu a soluționat notificarea în termenele prevăzute de art. 25 și 26 din Legea nr. 10/2001 s-a născut anterior intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013.

8. **Tribunalul București — Secția a V-a civilă** opinează în sensul constituționalității dispozițiilor de lege criticate.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, concluziile procurorului și dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, prevederile art. 33 alin. (1) și (2) și ale art. 35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 278 din 17 mai 2013, cu modificările și completările ulterioare. Dispozițiile legale criticate au următorul conținut:

— Art. 33 alin. (1) și (2): „(1) *Entitățile investite de lege au obligația de a soluționa cererile formulate potrivit Legii nr. 10/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, înregistrate și nesoluționate până la data intrării în vigoare a prezentei legi și de a emite decizie de admitere sau de respingere a acestora, după cum urmează:*

a) *în termen de 12 luni, entitățile investite de lege care mai au de soluționat un număr de până la 2.500 de cereri;*

b) *în termen de 24 de luni, entitățile investite de lege care mai au de soluționat un număr cuprins între 2.500 și 5.000 de cereri;*

c) *în termen de 36 de luni, entitățile investite de lege care mai au de soluționat un număr de peste 5.000 de cereri.*

(2) *Termenele prevăzute la alin. (1) curg de la data de 1 ianuarie 2014.*”;

— Art. 35: „(1) *Deciziile emise cu respectarea prevederilor art. 33 și 34 pot fi atacate de persoana care se consideră îndreptățită la secția civilă a tribunalului în a cărei circumscripție se află sediul entității, în termen de 30 de zile de la data comunicării.*

(2) *În cazul în care entitatea investită de lege nu emite decizia în termenele prevăzute la art. 33 și 34, persoana care se consideră îndreptățită se poate adresa instanței judecătorești prevăzute la alin. (1) în termen de 6 luni de la expirarea termenelor prevăzute de lege pentru soluționarea cererilor.*

(3) *În cazurile prevăzute la alin. (1) și (2), instanța judecătorească se pronunță asupra existenței și întinderii dreptului de proprietate și dispune restituirea în natură sau, după caz, acordarea de măsuri reparatorii în condițiile prezentei legi.*

(4) *Hotărârile judecătorești pronunțate potrivit alin. (3) sunt supuse numai apelului.*

(5) *Cererile sau acțiunile în justiție formulate în temeiul alin. (1) și (2) sunt scutite de taxa judiciară de timbru.*”

13. În susținerea excepției de neconstituționalitate sunt invocate normele constituționale cuprinse în art. 15 alin. (2) privind principiul neretroactivității legii, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile și ale art. 21 — *Accesul liber la justiție.*

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, prin Decizia nr. 685 din 26 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 92 din 4 februarie 2015, a analizat o situație de drept și de fapt asemănătoare și a reținut, în prealabil, că, fiind vorba de art. 4 teza întâi din Legea nr. 165/2013, adică de situația cererilor de chemare în judecată introduse ulterior intrării în vigoare a legii, în cauză nu este incidentă Decizia nr. 88 din 27 februarie 2014 prin care a constatat că dispozițiile art. 4 teza a doua din Legea nr. 165/2013 sunt constituționale în măsura în care termenele prevăzute la art. 33 din aceeași lege nu se aplică și cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv *afiate pe rolul instanțelor la data intrării în vigoare a legii.* S-a arătat că diferența esențială față de cele reținute cu acel prilej de Curtea Constituțională este dată de momentul sesizării instanței de judecată cu soluționarea plângerii împotriva refuzului nejustificat al entității investite de lege de a răspunde la notificarea formulată de autorul excepției în baza Legii nr. 10/2001, deoarece prin raportare la acesta se determină legea aplicabilă cauzei. La momentul introducerii acțiunii deja intrase în vigoare Legea nr. 165/2013, astfel că autorul-reclamant avea cunoștință — în virtutea prezumției cunoașterii legii, rezultantă a principiului *nemo censetur ignorare legem* — de faptul că aceasta este cea care guvernează raporturile juridice puse în discuție.

15. Cu privire la pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Constituție, Curtea nu a putut reține asemenea critici, întrucât prevederile art. 33 din Legea nr. 165/2013 nu au efecte pentru trecut, ci sunt aplicabile doar din momentul intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013. Legea nouă este, de principiu, aplicabilă de îndată tuturor situațiilor ce se vor constitui, se vor modifica sau se vor stinge după intrarea ei în vigoare, precum și tuturor efectelor produse de situațiile juridice formate după abrogarea legii vechi. Prin urmare, dispozițiile de lege criticate nu se aplică retroactiv, ci reglementează modul de acțiune în timpul următor intrării ei în vigoare.

16. În ce privește dispozițiile art. 35 din Legea nr. 165/2013, criticate prin faptul că ignoră dreptul la acțiune născut în temeiul vechii legislații, ca urmare a nesoluționării notificării în termenele prevăzute de art. 25 și art. 26 din Legea nr. 10/2001, Curtea constată că aceste critici nu pot fi reținute. În jurisprudența sa, instanța de contencios constituțional a statuat constant, cu valoare de principiu, că regula constituțională a liberului acces

la justiție semnifică faptul că orice persoană poate sesiza instanțele judecătorești în cazul în care consideră că drepturile, libertățile sau interesele sale legitime i-au fost încălcate, iar nu faptul că acest drept de acces la justiție nu poate fi supus niciunei condiționări (a se vedea, cu titlu exemplificativ, Decizia nr. 283 din 27 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 366 din 30 mai 2012). În acest caz, condiționarea o reprezintă necesitatea împlinirii termenelor prevăzute la art. 33 din Legea nr. 165/2013. Prin Decizia nr. 685 din 26 noiembrie 2014, precitată, par. 23, Curtea a arătat că, până la intrarea în vigoare a Legii nr. 165/2013, persoanele interesate se puteau adresa justiției pentru atacarea refuzului nejustificat doar în temeiul Deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. XX din 19 martie 2007, pronunțate într-un recurs în interesul legii, prin care recunoscuse, în lipsa unei reglementări

18. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Niculae Nicolae, Sorina Dumitrescu și Laurențiu Florin Niculae în Dosarul nr. 5.065/3/2014 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă și constată că dispozițiile art. 33 alin. (1) și (2) și art. 35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a V-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 26 martie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 183

din 26 martie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 31 alin. (1), art. 34 alin. (1) și (2) și ale art. 41 alin. (1) și (4) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Liviu-Daniel Arcer.

legale exprese, această posibilitate. Or, art. 35 alin. (2) nu face altceva decât să normativizeze această posibilitate consacrată doar pe cale jurisprudențială, stabilind un cadru procesual în care acest drept să fie exercitat, în contextul economico-financiar al statului român descris în expunerea de motive a Legii nr. 165/2013 și având în vedere și cele reținute de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Hotărârea din 12 octombrie 2010 pronunțată în Cauza *Maria Atanasiu și alții împotriva României*.

17. Având în vedere natura asemănătoare a criticilor formulate în dosarul de față cu cele examinate prin Decizia nr. 685 din 26 noiembrie 2014, Curtea constată că, pentru identitate de rațiune, cele reținute prin această decizie își mențin *mutatis mutandis* valabilitatea și în prezenta cauză.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 31 alin. (1), art. 34 alin. (1) și (2) și ale art. 41 alin. (1) și (4) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Sofica Istrate în Dosarul nr. 2.169/89/2013 al Tribunalului Vaslui — Secția civilă și care constituie obiectul Dosarului nr. 1.142D/2014 al Curții Constituționale.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra faptului că, la dosarul cauzei, autoarea excepției a transmis un înscris prin care solicită

admiterea acesteia. De asemenea, părțile Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților și Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor au depus puncte de vedere în sensul respingerii, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții dă cuvântul reprezentantului Ministerului Public pentru a pune concluzii. Precizând că acțiunea în justiție din această cauză a fost formulată ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, solicită respingerea, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. (1) și art. 34 alin. (1) și (2) din Legea nr. 165/2013. În ce privește criticile de neconstituționalitate privind caracterul retroactiv al dispozițiilor art. 41 alin. (1) și (4) din aceeași lege, consideră că nu pot fi reținute, având în vedere jurisprudența în materie a Curții Constituționale, prin care aceasta a arătat că textul de lege examinat recunoaște dreptul la despăgubiri consacrat de legile reparatorii și vizează situații juridice în curs de constituire, deci este de imediată aplicare.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 10 noiembrie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 2.169/89/2013, **Tribunalul Vaslui — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 31 alin. (1), art. 34 alin. (1) și (2) și ale art. 41 alin. (1) și (4) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România**, excepție ridicată de Sofica Istrate într-o cauză civilă, formulată ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, având ca obiect obligarea autorităților publice competente de a emite titlul de plată pentru o anumită sumă, reprezentând măsuri reparatorii în echivalent acordate pentru un imobil imposibil de restituit în natură, suma fiind prestabilită printr-o hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă în care a fost efectuată o expertiză evaluatorie asupra respectivului imobil.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autoarea acesteia susține, în ce privește dispozițiile art. 31 alin. (1) din Legea nr. 165/2013, că încalcă dreptul de proprietate, consacrat de art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece prevăd un termen de 3 ani de la emiterea deciziei de compensare prin puncte, dar nu mai devreme de 1 ianuarie 2017, în care deținătorul poate opta pentru valorificarea punctelor în numerar. În condițiile în care legea examinată impune termene excesiv de mari, se creează o povară disproporționată și excesivă, incompatibilă cu dreptul la respectarea proprietății și care nu poate fi justificată prin motive de utilitate publică.

7. Prevederile art. 34 alin. (1) din actul normativ criticat, prin reglementarea termenului de 60 de luni pentru soluționarea dosarelor de despăgubire de către Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor, nu corespund cerinței „termenului rezonabil” în care trebuie să fie soluționată o cauză, potrivit art. 6 paragraful 1 din Convenție. Aceeași obligație ce incumbă autorităților statale este încălcată și prin art. 41 alin. (1) din lege, având în vedere, pe de o parte, că plata sumelor de bani acordate cu titlul de despăgubiri se face în termen de 5 ani, în tranșe anuale egale, începând cu 1 ianuarie 2014, și că, pe de altă parte, nesoluționarea dosarului de despăgubire până la data

intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013 se datorează conduitei nelegale a autorității publice competente.

8. **Tribunalul Vaslui — Secția civilă** apreciază că textele de lege criticate nu contravin accesului liber la justiție, sens în care sunt indicate Deciziile Curții Constituționale nr. 111 și nr. 122 din 6 martie 2014, nr. 188 din 3 aprilie 2014 și nr. 231 din 15 aprilie 2014.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, concluziile procurorului și dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din încheierea de sesizare, îl constituie prevederile art. 31 alin. (1), art. 34 alin. (1) și (2) și ale art. 41 alin. (1) și (4) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 278 din 17 mai 2013, cu modificările și completările ulterioare. În ce privește dispozițiile legale criticate cuprinse la art. 34, Curtea va reține ca obiect al controlului de constituționalitate doar alin. (1) al art. 34, având în vedere că, la data intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, dosarul de despăgubire al autoarei excepției se afla înregistrat pe rolul Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor și că alin. (2) al art. 34 se referă la dosarele care vor fi transmise Secretariatului Comisiei Naționale ulterior datei intrării în vigoare a legii. Textele de lege criticate au următorul conținut:

— Art. 31 alin. (1): „(1) În termen de 3 ani de la emiterea deciziei de compensare prin puncte, dar nu mai devreme de 1 ianuarie 2017, deținătorul poate opta pentru valorificarea punctelor și în numerar.”;

— Art. 34 alin. (1): „(1) Dosarele înregistrate la Secretariatul Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor vor fi soluționate în termen de 60 de luni de la data intrării în vigoare a prezentei legi, cu excepția dosarelor de fond funciar, care vor fi soluționate în termen de 36 de luni.”;

— Art. 41 alin. (1) și (4): „(1) Plata sumelor de bani reprezentând despăgubiri în dosarele aprobate de către Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor înainte de intrarea în vigoare a prezentei legi, precum și a sumelor stabilite prin hotărâri judecătorești, rămase definitive și irevocabile la data intrării în vigoare a prezentei legi, se face în termen de 5 ani, în tranșe anuale egale, începând cu 1 ianuarie 2014.

(...)

Titlul de plată se emite de către Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților în condițiile alin. (1) și (2) și se plătește

de către Ministerul Finanțelor Publice în cel mult 180 de zile de la emitere.”.

13. În susținerea excepției de neconstituționalitate sunt invocate normele constituționale art. 15 alin. (2) privind principiul neretroactivității legii, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile, ale art. 21 — *Accesul liber la justiție*, art. 24 — *Dreptul la apărare*. De asemenea, sunt invocate normele cuprinse la art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, la art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și la art. 14 paragraful 1 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, texte referitoare la accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, precum și la art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție, privind protecția proprietății.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, raportat și la circumstanțele specifice litigiului, Curtea reține că în favoarea autoarei excepției a fost emisă, anterior intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, o decizie reprezentând titlul de despăgubire. Prin urmare, nefiind vorba despre o decizie de compensare prin puncte, emisă sub imperiul Legii nr. 165/2013, Curtea constată lipsa de incidență a prevederilor art. 31 alin. (1) din lege, potrivit cărora „(1) În termen de 3 ani de la emiterea deciziei de compensare prin puncte, dar nu mai devreme de 1 ianuarie 2017, deținătorul poate opta pentru valorificarea punctelor și în numerar.” Evident, situația de față nu se poate încadra nici în ipoteza art. 34 alin. (1) din aceeași lege, deoarece, la data intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, dosarul de despăgubire în cauză nu era înregistrat la Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor spre soluționare, ci, dimpotrivă, fusese deja soluționat printr-o decizie din anul 2009 emisă de această autoritate, decizie ce reprezintă titlul de despăgubire. Prin urmare, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. (1) și ale art. 34 alin. (1) din Legea nr. 165/2013 urmează, în temeiul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, să fie respinsă ca inadmisibilă, acestea neavând legătură cu soluționarea cauzei.

15. Întrucât în cauză urmează să fie emis titlul de plată, Curtea reține incidența prevederilor art. 41 alin. (1) și (4) din Legea nr. 165/2013, în sensul că plata se va face de către Ministerul Finanțelor Publice, suma fiind integral achitată în termen de 5 ani, în tranșe anuale egale, începând cu 1 ianuarie 2014, astfel încât cuantumul unei tranșe să nu fie mai mic de 5.000 lei. În ce privește susținerile autoarei excepției vizând nesocotirea principiului neretroactivității, a dreptului de proprietate, precum și a cerinței de rezonabilitate a termenului în care, potrivit art. 21 alin. (3) din Constituție și art. 6 paragraful 1 din Convenție, trebuie să fie soluționată o cauză, Curtea constată că astfel de critici au mai fost analizate în jurisprudența sa, un exemplu relevant fiind reprezentat de Decizia nr. 696 din 27 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 109 din 11 februarie 2015, referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua, raportate la cele ale art. 41 alin. (1) teza întâi și alin. (2)—(4) din Legea nr. 165/2013.

16. Curtea a reținut, cu acel prilej, că, recunoscând dreptul la despăgubire născut sub imperiul vechii legi, prevederea legală criticată — art. 41 alin. (1) — nu poate avea caracter retroactiv. Mai mult, ipoteza avută în vedere de legiuitor este aceea a unei obligații neexecutate, deci a unei situații juridice în curs de constituire, față de care noua reglementare nu poate fi decât imediat aplicabilă. Curtea a mai arătat că nu se poate susține

nici generarea unei stări de discriminare, deoarece beneficiarii unui titlu de despăgubire care a fost valorificat prin emiterea unui titlu de plată anterior intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, pe de o parte, și cei cărora nu le-a fost emis titlul de plată, corespunzător valorii titlului de despăgubire, până la intrarea în vigoare a legii noi, pe de altă parte, se află într-o situație juridică ce diferă în mod obiectiv, sub aspectul reglementării legale incidente în privința modalității de valorificare a titlului de despăgubire. Or, din acest punct de vedere, este firesc ca, în temeiul principiului de drept *tempus regit actum*, modalitatea de acordare a despăgubirilor să se supună regulilor în vigoare la data emiterii deciziei administrative, în speță titlul de plată, care, potrivit noii legi, este emis de Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților în temeiul art. 41 alin. (4) din Legea nr. 165/2013. Stabilind că titlurile de plată emise pentru sume de bani reprezentând despăgubiri în dosarele aprobate de către Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor înainte de intrarea în vigoare a legii noi se vor executa în natură, prin plata unor tranșe anuale egale, iar nu prin modalitatea compensării prin puncte instituită de legea nouă, reglementarea legală criticată este în deplină concordanță cu principiul constituțional al egalității în fața legii.

17. În privința pretensei încălcări a dreptului de proprietate, Curtea a reținut, în acord cu jurisprudența sa, că executarea eșalonată a unor titluri executorii ce au ca obiect drepturi bănești nu este interzisă în niciun mod de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Executarea *uno actu* constituie doar o altă modalitate de executare a unei obligații, fără ca acest lucru să însemne că este singura și unica posibilă modalitate de executare pe care Guvernul o poate aplica. S-a mai menționat că, prin această modalitate de executare a creanței, statul nu contestă existența unui bun în sensul art. 1 din Protocolul adițional la Convenție, nu neagă existența și întinderea despăgubirilor constatate și nu refuză punerea în aplicare a acestora. Măsura criticată este mai degrabă una de garantare a dreptului de proprietate asupra bunului dobândit în sensul Convenției, fiind deci o aplicare a art. 44 alin. (2) din Constituție, în condițiile necesității plății unor sume mari de bani de la bugetul de stat (în același sens este Decizia nr. 188 din 2 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 237 din 14 aprilie 2010).

18. Curtea a mai constatat, pentru aceleași argumente, că nu poate fi reținută nici critica de neconstituționalitate formulată prin raportare la prevederile art. 21 alin. (3) din Constituție. Stabilirea condițiilor, termenelor și modalităților concrete de acordare a beneficiilor constând în despăgubirile prevăzute de legile speciale de reparație intră în sfera marjei de apreciere pe care statele membre ale Convenției o au la dispoziție, acestea putând lua în considerare posibilitățile financiare ale bugetului de stat într-un anumit context socio-politic, atât timp cât prin aceasta nu sunt afectate drepturile vizate, în substanța lor. Or, reglementarea unui termen de 5 ani este rezonabil în lumina jurisprudenței Curții Constituționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului, având în vedere necesitatea menținerii unui just echilibru între interesul general constând în stabilitatea bugetară a statului și interesul individual.

19. Întrucât în cauză nu au intervenit elemente de noutate, care să determine modificarea jurisprudenței sale, Curtea constată că cele reținute prin Decizia nr. 696 din 27 noiembrie 2014, își mențin valabilitatea.

20. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. (1) și ale art. 34 alin. (1) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Sofica Istrate în Dosarul nr. 2169/89/2013 al Tribunalului Vaslui — Secția civilă.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de aceeași autoare în același dosar al aceleiași instanțe și constată că dispozițiile art. 41 alin. (1) și (4) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Vaslui — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 26 martie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREANMagistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi**HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE**privind aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli
pe anul 2015 pentru Societatea Comercială „IAR” — S.A.
Brașov, aflată sub autoritatea Ministerului Economiei,
Comerțului și Turismului**

Având în vedere prevederile art. 4 alin. (1) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2013 privind întărirea disciplinei financiare la nivelul unor operatori economici la care statul sau unitățile administrativ-teritoriale sunt acționari unici ori majoritari sau dețin direct ori indirect o participație majoritară, aprobată cu completări prin Legea nr. 47/2014, cu modificările și completările ulterioare,
în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se aprobă bugetul de venituri și cheltuieli pe anul 2015 pentru Societatea Comercială „IAR” — S.A. Brașov, aflată sub autoritatea Ministerului Economiei, Comerțului și Turismului, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:
p. Ministrul economiei,
comerțului și turismului,
Maricel Popa,
secretar de stat
Ministrul finanțelor publice,
Eugen Orlando Teodorovici
Ministrul muncii, familiei,
protecției sociale
și persoanelor vârstnice,
Rovana Plumb

București, 27 mai 2015.
Nr. 377.

MINISTERUL ECONOMIEI, COMERȚULUI ȘI TURISMULUI
 Operatorul economic: Societatea Comercială „IAR” — S.A. Brașov
 Sediul/Adresa: Ghimbav, Str. Aeroportului nr. 1, județul Brașov
 Cod unic de înregistrare: RO 1132930

**BUGETUL DE VENITURI ȘI CHELTUIELI
 pe anul 2015**

		mii lei		
		INDICATORI	Nr. rd.	Propuneri an curent 2015
0	1	2	3	4
I.		VENITURI TOTALE (Rd.1=Rd.2+Rd.5+Rd.6)	1	63.500
	1	Venituri totale din exploatare, din care:	2	62.500
		a) subvenții, cf. prevederilor legale în vigoare	3	
		b) transferuri, cf. prevederilor legale în vigoare	4	
	2	Venituri financiare	5	1.000
	3	Venituri extraordinare	6	
II		CHELTUIELI TOTALE (Rd.7=Rd.8+Rd.20+Rd.21)	7	61.100
	1	Cheletuieli de exploatare, din care:	8	60.100
		A. cheltuieli cu bunuri și servicii	9	40.947
		B. cheltuieli cu impozite, taxe și varsăminte asimilate	10	338
		C. cheltuieli cu personalul, din care:	11	17.459
		C0 Cheltuieli de natură salarială(Rd.13+Rd.14)	12	14.070
		C1 ch. cu salariile	13	12.714
		C2 bonusuri	14	1.356
		C3 alte cheltuieli cu personalul, din care:	15	
		cheltuieli cu plăți compensatorii aferente disponibilizărilor de personal	16	
		C4 Cheltuieli aferente contractului de mandat și a altor organe de conducere și control, comisii și comitete	17	402
		C5 cheltuieli cu asigurările și protecția socială, fondurile speciale și alte obligații legale	18	2.987
		D. alte cheltuieli de exploatare	19	1.356
	2	Cheletuieli financiare	20	1.000
	3	Cheletuieli extraordinare	21	
III		REZULTATUL BRUT (profit/pierdere)	22	2.400
IV		IMPOZIT PE PROFIT	23	365
V		PROFITUL CONTABIL RĂMAS DUPĂ DEDUCEREA IMPOZITULUI PE PROFIT, din care:	24	2.035
	1	Rezerve legale	25	120
	2	Alte rezerve reprezentând facilități fiscale prevăzute de lege	26	
	3	Acoperirea pierderilor contabile din anii precedenți	27	
	4	Constituirea surselor proprii de finanțare pentru proiectele cofinanțate din împrumuturi externe, precum și pentru constituirea surselor necesare rambursării ratelor de capital, plății dobânzilor, comisioanelor și altor costuri aferente acestor împrumuturi	28	
	5	Alte repartizări prevăzute de lege	29	
	6	Profitul contabil rămas după deducerea sumelor de la Rd. 25, 26, 27, 28, 29	30	1.915
	7	Participarea salariaților la profit în limita a 10% din profitul net, dar nu mai mult de nivelul unui salariu de bază mediu lunar realizat la nivelul operatorului economic în exercițiul financiar de referință	31	190
	8	Minimum 50% vărsăminte la bugetul de stat sau local în cazul regiilor autonome, ori dividende convenite acționarilor, în cazul societăților/ companiilor naționale și societăților cu capital integral sau majoritar de stat, din care:	32	1.053
	a)	- dividende convenite bugetului de stat	33	
	b)	- dividende convenite bugetului local	33a	
	c)	- dividende convenite altor acționari	34	

*) Anexa este reprodusă în facsimil.

		INDICATORI	Nr. rd.	Propuneri an curent 2015
0	1	2	3	4
	9	Profitul nerepartizat pe destinațiile prevăzute la Rd.31 - Rd.32 se repartizează la alte rezerve și constituie sursă proprie de finanțare	35	862
VI		VENITURI DIN FONDURI EUROPENE	36	
VII		CHELTUIELI ELIGIBILE DIN FONDURI EUROPENE, din care	37	
	a)	cheltuieli materiale	38	
	b)	cheltuieli cu salariile	39	
	c)	cheltuieli privind prestarile de servicii	40	
	d)	cheltuieli cu reclama și publicitate	41	
	e)	alte cheltuieli	42	
VIII		SURSE DE FINANȚARE A INVESTIȚIILOR, din care:	43	3.000
	1	Alocații de la buget	44	
		alocații bugetare aferente plății angajamentelor din anii anteriori	45	
IX		CHELTUIELI PENTRU INVESTIȚII	46	3.000
X		DATE DE FUNDAMENTARE	47	
	1	Nr. de personal prognozat la finele anului	48	316
	2	Nr. mediu de salariați total	49	316
	3	Castigul mediu lunar pe salariat (lei/persoană) determinat pe baza cheltuielilor de natură salarială*	50	3.595
	4	Castigul mediu lunar pe salariat determinat pe baza cheltuielilor cu salariile (lei/persoană) (Rd.13/Rd.49)/12*1000	51	3.353
	5	Productivitatea muncii în unități valorice pe total personal mediu (mii lei/persoană) (Rd.2/Rd.49)	52	198
	6	Productivitatea muncii în unități fizice pe total personal mediu (cantitate produse finite/ persoană)	53	
	7	Cheltuieli totale la 1000 lei venituri totale (Rd.7/Rd.1)x1000	54	962
	8	Plăți restante	55	0
	9	Creanțe restante	56	1.100

*) rd.50 = rd.155 din Anexa 2

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

INSTITUTUL NAȚIONAL DE STATISTICĂ

ORDIN

privind actualizarea Clasificării produselor și serviciilor asociate activităților — CPSA

În temeiul Legii organizării și funcționării statisticii oficiale în România nr. 226/2009, cu modificările și completările ulterioare, și al Hotărârii Guvernului nr. 957/2005 privind organizarea și funcționarea Institutului Național de Statistică, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere prevederile art. 4 din Hotărârea Guvernului nr. 53/1999 privind aprobarea Clasificării produselor și serviciilor asociate activităților — CPSA, ținând cont de prevederile din Regulamentului (CE) nr. 451/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 aprilie 2008 de instituire a unei noi clasificări statistice a produselor în funcție de domeniul de activitate (CPA) și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 3.696/93 al Consiliului, cu modificările ulterioare,

ținând seama de Hotărârea Comitetului de Avizare Metodologică nr. 3/2015,

președintele Institutului Național de Statistică emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă actualizarea Clasificării produselor și serviciilor asociate activităților — CPSA 2015, potrivit anexei*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin intră în vigoare la data de 1 iulie 2015.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Institutului Național de Statistică,
Tudorel Andrei

București, 11 mai 2015.
Nr. 236.

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 395 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

